

Hannah Hurnard

Jako laň na výšinách



Předmluva

Jednou ráno jsme se v našem misijním domě v Palestině sešli k modlitbě s Písmem. Drobná arabská ošetřovatelka nám přečetla citát z Písně písní. „Hlas mého milého! Hle, právě přichází, hory přeskakuje, přenáší se přes pahorky“ (Pís 2,8). Na otázku, co tento verš znamená, zdvihla oči a se šťastným úsměvem odpověděla: „To znamená, že neexistují překážky, které by láska našeho Spasitele nedokázala překonat, a že hory obtíží jsou pro něho schůdné jako asfaltová silnice!“

Ze zahrady za misijním domem na úpatí hory Gerizim jsme často pozorovali gazely, jak se s úžasným půvabem a hbitostí pohybují po strmých svazích a skáčou ze skály na skálu. Jejich ladný pohyb byl možná tou nejkrásnější ukázkou bravury a zjevné lehkosti při překonávání překážek, jakou jsem kdy viděla.

My všichni, kteří milujeme Pána a toužíme jej následovat, toužíme v hloubi duše po tom, abychom se stejně radostně a vítězně dokázali přenášet přes všechny životní těžkosti, zkoušky a konflikty. Snad v každé generaci touží ti, kdo milují Pána, naučit se tajemství „vítězného života“.

Dali bychom cokoli za to, abychom mohli žít „na Výšinách“ lásky a vítězství už tady na zemi, už v tomto životě; abychom dokázali pohotově reagovat na zlo, útrapy, zármutek, bolest a každou špatnost takovým způsobem, že budou překonány a proměněny – k Boží chvále a slávě! Jakožto křesťané víme (aspoň teoreticky), že v životě Božích dětí neexistují žádné náhody. Dokonce víme, že Bůh dopouští i velmi nespravedlivé a kruté věci, stejně jako všechno zdánlivě nesmyslné a nezasloužené utrpení. Musíme na ně reagovat, čímž se nám stávají příležitosti, aby nás Pán a Spasitel mohl krůček po krůčku proměňovat a utvářet v nás svůj láskyplný charakter.

Píseň písní vyjadřuje hlubokou touhu, která byla vložena do každého lidského srdce. Jedná se o touhu po znovusjednocení s Bohem, po dokonalém a stálém společenství s ním. On nás stvořil pro sebe a naše srdce nikdy nedosáhne pokoje a plné spokojenosti, dokud je nenajde v něm.

Některé jeho děti se naučí hlubšímu spojení s Bohem tím, že budou rozvíjet přirozenou lidskou lásku v manželství: v tom objeví Boží vůli pro svůj život. Jiní dojdou k témuž dokonalému sjednocení, když se vzdají své přirozené touhy po manželství a rodičovství a přijmou životní okolnosti, které jim tuto zkušenost upírají. Neboť instinktivní touha po lásce, tak pevně vštípená do lidského srdce, je tím nejvyšším způsobem, jak se naučit po Bohu toužit a nade všechno jej milovat.

Nicméně oněch „Výšin“ vítězství a sjednocení s Kristem nelze dosáhnout jen tím, že se budeme mentálně „považovat za mrtvé hříchu“ nebo se budeme snažit

najít nějaký způsob či „praktiku“, jak „křižovat“ svou vůli. Existuje jediná možnost – naučit se přijímat své životní podmínky a zkoušky, které Bůh dopouští, neustále se vzdávat své vůle a přijímat jeho vůli. Tu pro nás představují lidé, s nimiž musíme žít a pracovat, a situace, v nichž se ocitáme. Každé takové přijetí Boží vůle se stává obětním oltářem, každé podrobení se a odevzdání jeho vůli nás popostrčí na cestě k Výšinám, kam si Bůh přeje dovést každé své dítě ještě za jeho pozemského života.

Předkládaná alegorie nabízí právě tyto lekce: jak přijímat zlo a vítězit nad ním; jak se obeznámit s bolestí a zármutkem, ale nakonec je moci vidět proměněné v něco nesmírně vzácného; jak ve stálé a radostné odevzdanosti úplně nově poznávat Pána, který je Lásky sama, a prožívat sjednocení s ním, jež nic nemůže narušit. „Výšiny“ a „nohy laně“ se netýkají jen života jednou v nebesích, ale mají se stát nádhernou zkušeností Božích dětí tady a teď – pokud věrně krácejí po cestě, kterou jim Pán určil.

Možná si Pán tento příběh použije, aby přinesl útěchu někomu ze svých milovaných dětí: možná těm, kdo jsou neustále nuceni přebývat ve společnosti bolesti a zkušek, kdo „chodí v temnotách, kde není žádná záře“ nebo jsou slovy žalmisty „vichrem zmítáni, útěchy zbavení“. Novela jim může pomoci nalézt nový smysl toho, co se s nimi děje. Vždyť všechno, čím procházejí, je součástí procesu zrání. Pán tak v jejich životech uskutečňuje stejné zkušenosti, díky nimž David a Habakuk radostně volali: „... mým nohám dal hbitost jako nohám laní a postavil mě na výšiny...“ (Žl 18,34; srov. Hab 3,19).

Část první

„ZVEČERA SE UHOSTÍ PLÁČ...“

(Žl 30,6)

Kapitola I

POZVÁNÍ NA CESTU K VÝŠINÁM

Toto je příběh o tom, jak Bázlivka unikla svým příbuzným Ustrašeným a odešla s Pastýřem na Výšiny, kde „dokonalá láska vyhájí strach“.

Bázlivka byla už několik let ve službách Nejvyššího pastýře, jehož velká stáda se pásala v údolí Ponížení. Žila se svými přítelkyněmi a spolupracovníci Milosrdnou a Poklidnou v tiché bílé chaloupce ve vesnici Velký Třas. Milovala svou práci a toužila dělat Nejvyššímu pastýři jen radost. Ale i když se jí v mnoha ohledech dařilo, byla si vědoma několika věcí, které jí překážely v práci a vskrytu jí působily bolest a zahanbení.

Předně ji trápilo, že je mrzák. Nohy měla tak křivé, že při práci často kulhala a klopýtala. Kromě toho měla ošklivě pokroucená ústa, jež znetvořovala výraz její tváře i řeč. A navíc ji skličovalo vědomí, že její nevzhlednost léká a pohoršuje ty, kdo vědí, že je ve službách Pastýře.

Toužebně si přála, aby byla zbavena těchto nedostatků a byla stejně krásná, půvabná a silná jako mnoho jiných Pastýřových služebníků a služebnic, ale především aby se podobala svému Nejvyššímu pastýři. Obávala se, že se

*„Ty utištěná, vichrem zmítaná, útěchy zbavená,
hle, já ti do omítky vsadím drahokamy,
za základ ti dám safíry.
Cimbuří ti udělám rubínová, brány berylové
a celé tvé obezdění z drahokamů.“
(Iz 54,11-12)*

svých znetvoření jen tak nezbaví a že nikdy nepřestanou mařit její službu.

V jejím životě byl ovšem ještě jiný, mnohem závažnější problém. Patřila do rodiny Ustrašených, kteří byli roztroušeni po celém údolí, takže před nimi nikdy nešlo utéct. Jako sirotek vyrůstala v domě své tety, chudé paní Bezútěšné Hružy, spolu se svými sestřenkami Zasmušilou a Zlomyslnou a jejich bratrem Šíleným-Strachem. Byl to velký tyran, neustále Bázlivku trýznil a pronásledoval.

Podobně jako většina rodin v údolí Ponížení i všichni Ustrašení nenáviděli Nejvyššího pastýře a snažili se bojkotovat jeho služebníky. Popouzelo je, že někdo z jejich rodiny vstoupil do jeho služeb. Proto se ze všech sil snažili Bázlivku přimět k tomu, aby službu opustila, výhrůzkami i domlouváním. Jednoho osudného dne jí oznámili rodinné rozhodnutí, že se musí neprodleně provdat za Šíleného-Stracha a spořádaně se usadit uprostřed nich – svého lidu. Vyhrožovali jí, že jestli tak neučiní ze svobodné vůle, přinutí ji násilím.

Jen při té představě přemohla nebohou Bázlivku hrůza. Příbuzní v ní vždycky vzbouzeli hrůzu a děs, jenže ona se jim nikdy nenaučila odporovat nebo ignorovat jejich hrozby. Seděla před nimi celá schoulená a jen pořád drmolila, že ji nikdo nepřinutí, aby si ho vzala. Nedokázala se však vyprostit z jejich spárů a utéct jim.

Nešťastný rozhovor trval velice dlouho, a když ji konečně nechali chvilku na pokoji, byl už podvečer. Bázlivka si s úlevou vzpomněla, že Nejvyšší pastýř touto dobou vodí své ovce na jejich oblíbené místo na kraji vesnice, k překrásné tůňce pod vodopádem. Měla ve zvyku

chodit sem každý den brzy ráno, aby se sešla s Pastýřem a vyslechla jeho přání a úkoly na den, a znovu večer, aby mu vydala počet ze své celodenní práce. A právě nastal čas večerního setkání u tůňky. Bázlivka si byla jistá, že Pastýř jí pomůže. On přece nedovolí příbuzným, aby ji unesli a donutili ji opustit službu u něj, natož aby ji musela vyměnit za hrozné, otrocké manželství se Šíleným-Strachem.

Stále se ještě třásla strachy, nestihla si ani osušit slzy. Zavřela za sebou dveře své chaloupky a vydala se k tůni pod vodopádem.

Když vyšla z vesnice a pustila se přes pole, údolí Ponížení tonulo v tichém večerním světle s nazlátlou září. Východní stranu údolí lemovala hradba hor za řekou, která už měla růžový nádech, a rokliny mezi nimi byly plné tajemných stínů. V tichu a míru poklidného večera došla vyděšená Bázlivka ke známé tůni, kde už na ni čekal Pastýř, a pověděla mu o svém trápení.

„Co mám dělat?“ plakala, když mu vše vylíčila. „Jak tomu uniknout? Přece mě nemohou donutit, abych si vzala toho Šíleného-Stracha? Jen to ne!“ naříkala, naprosto zlomená jen při tom pomyšlení. „Stačí, že já jsem Bázlivka, ale představa, že budu po zbytek svého života paní Strachová a už nikdy se nevymaním z jeho útlaku a trýznění – to prostě neunesu!“

„Neboj se,“ řekl Pastýř vlídně. „Jsi přece v mých službách, a když mi budeš důvěřovat, nikdo tě nemůže přinutit k žádnému svazku proti tvé vůli. Neměla jsi však pouštět Ustrašené do své chaloupky: jsou to nepřátelé Krále, jemuž sloužíš.“

Obsah

Předmluva	5
-----------------	---

ČÁST PRVNÍ „ZVEČERA SE UHOSTÍ PLÁČ...“

Kapitola I: Pozvání na cestu k Výšinám.....	11
Kapitola II: Vpád Ustrašených	25
Kapitola III: Noční útěk.....	34
Kapitola IV: Začátek cesty na Výšiny.....	39
Kapitola V: Setkání s Pýchou	51
Kapitola VI: Oklika přes poušť	58
Kapitola VII: Na pobřeží Osamělosti.....	67
Kapitola VIII: Na staré mořské hrázi	77
Kapitola IX: Skála Zranění	85
Kapitola X: Výstup na skálu Zranění	96
Kapitola XI: V Lesích Nebezpečí a Soužení	104
Kapitola XII: V mlze.....	114
Kapitola XIII: V údolí Ztráty	124
Kapitola XIV: Místo pomazání	132
Kapitola XV: Povodeň.....	143
Kapitola XVI: Hrob v horách.....	152

ČÁST DRUHÁ „... ZJITRA VŠAK JÁSOT.“

Kapitola XVII: Léčivá bystřina.....	159
Kapitola XVIII: Nohy laně.....	163
Kapitola XIX: Výšiny.....	171
Kapitola XX: Návrat do údolí.....	179
Krátký životopis autorky.....	189